

Република Србија
УПРАВНИ СУД
ОДЕЉЕЊЕ У НОВОМ САДУ
III-8 У. 12428/16
28.02.2019. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Јасминке Вукашиновић, председника већа, Зоране Брајовић и Мире Стевић Капус, чланова већа, са судским саветником Снежаном Бјелановић, као записничарем, решавајући у управном спору по тужби тужиоца А.А. из ..., општина ..., ... бр. ..., кога заступа пуномоћник Паспаловски Вилијам, адвокат из Београда, Булевар ослобођења број 118/7, изјављеној против тужене Дисциплинске комисије Министарства унутрашњих послова са седиштем у Београду, ради поништаја решења тужене ДК бр. 116-130/2016 од 11.08.2016. године, у правној ствари утврђивања дисциплинске одговорности, у нејавној седници већа, одржаној дана 28.02.2019. године, донео је

ПРЕСУДУ

I Тужба **СЕ УВАЖАВА, ПОНИШТАВА** решење Дисциплинске комисије Министарства унутрашњих послова са седиштем у Београду, ДК бр. 116-130/2016 од 11.08.2016. године, и **РЕШАВА**:

Приговор се **УВАЖАВА, ПОНИШТАВА** решење Дисциплинског старешине Министарства унутрашњих послова Полицијске управе за град Београд број: ДС 116-1/144 од 25.04.2016. године и дисциплински поступак покренут закључком Министарства унутрашњих послова Дирекције полиције Полицијске управе за град Београд број: 116.1-6/14 од 18.02.2014. године **СЕ ОБУСТАВЉА**.

II Обавезује се тужени орган - Дисциплинска комисија Министарства унутрашњих послова са седиштем у Београду, да тужиоцу А.А. из ..., општина ..., надокнади трошкове спора у износу од 16.500,00 динара у року од 15 дана од дана пријема пресуде.

Образложење

Оспореним решењем у ставу 1. диспозитива одбијен је, као неоснован приговор запосленог А.А., овде тужиоца, полицијског службеника Министарства унутрашњих послова Полицијске управе за град Београд поднет преко пуномоћника Паспаловски Вилијама, адвоката из Београда на решење Дисциплинског старешине Министарства унутрашњих послова Полицијске управе за град Београд број: ДС ... од

25.04.2016. године а побијано решење потврђује. Ставом 2. диспозитива одбија се захтев пуномоћник запосленог Паспаловски Вилијема, адвоката из Београда, за накнаду трошкова састава приговора, као неоснован. Првостепеним, побијаним решењем Дисциплинског старешине Министарства унутрашњих послова Полицијске управе за град Београд број: ДС ... од 25.04.2016. године утврђена је дисциплинска одговорност полицијског службеника А.А., овде тужиоца, у време покретања дисциплинског поступка распоређеног на радно место полицајца у полицијској станици Земун, Полицијске управе за град Београд, због учињене тешке повреде службене дужности из члана 157. став 1. тачка 1. Закона о полицији -"одбијање извршења или неизвршавање законитог службеног наређења старешине издатог током вршења или поводом вршења службеног задатка" па му је за учињену тешку повреду службене дужности изречена дисциплинска мера: **НОВЧАНА КАЗНА У ИЗНОСУ ОД 20% ОД МЕСЕЧНЕ ПЛАТЕ ЗАПОСЛЕНОГ У ВРЕМЕНУ ОД ЈЕДНОГ МЕСЕЦА.**

Тужбом, поднетом Управном суду дана 05.09.2016. године, тужилац преко пуномоћника оспорава законитост решења туженог органа због погрешне примене материјалног права и то члана 163 б Закона о полицији који прописује да се дисциплински поступак не може водити уколико је од покретања поступка прошло две године. Такође истиче да је повређена и одредба члана 5. Уредбе о дисциплинској одговорности у Министарству унутрашњих послова на који се позива тужени у оспореном решењу а који прописује да дисциплински старешина покреће дисциплински поступак писменим закључком, да се закључак доставља запосленом и да против закључка запослени нема право приговора. Наводи да како против закључка дисциплинског старешине полицијски службеник нема право приговора нејасно је зашто би се сам чин достављања закључка о покретању дисциплинског поступка сматрао тренутком покретања дисциплинског поступка. Овакво тумачење прописа од стране управних органа је погрешно, јер је закључак о покретању дисциплинског поступка самим доношењем постао правоснажан и извршан. Додаје да је дисциплински поступак покренут доношењем закључка дисциплинског старешине дана 18.02.2014. године и исти је достављен тужиоцу дана 25.09.2014. године, током ког периода је тужилац био запослен у МУП-у на истом радном месту, па је несхватљиво зашто би толики временски период био потребан за успешно достављање наведеног закључка осим уколико неефикасан рад није био изазван сигурношћу поступајућег органа да до застарелости вођења дисциплинског поступка неће доћи управо због погрешног тумачења члана 5. Уредбе о дисциплинској одговорности у Министарству унутрашњих послова. Предлаже да Управни суд тужбу уважи, поништи оспорено решење и предмет врати туженом на поновно одлучивање, а туженог обавезе да тужиоцу надокнади трошкове спора за састав тужбе са паушалом у износу од 16.500,00 динара по АТ у року од 15 дана од правоснажности пресуде под претњом принудног извршења.

Тужени орган је у детаљно датом одговору на тужбу навео да је тренутак покретања дисциплинског поступка дан када је полицијском службенику уредно уручен закључак о покретању дисциплинског поступка односно када је надлежни орган извршио достављање по правилима општег управног поступка. Предлаже да суд тужбу одбије, као неосновану.

Решавајући овај управни спор без одржавања усмене јавне расправе, сагласно одредби члана 33. став 2. Закона о управним споровима и испитујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе, у складу са одредбом члана 41. став 1. Закона о управним споровима ("Службени гласник РС" бр. 111/09), Управни суд је, оценом навода тужбе, одговора на тужбу и списка предмета ове управне ствари, нашао да је тужба основана.

Из списка предмета и разлога образложења оспореног решења, произлази да је Закључком о покретању дисциплинског поступка МУП-а Дирекције полиције-Полицијске управе за град Београд број: ... дана 18.02.2014. године покренут дисциплински поступак против тужиоца зато што дана 18.12.2013. године око 19.30 часова тужилац није поступио по наређењу заменика командира ПО Сурчин Б.Б., који му је путем телефона издао наређење да одмах на лице места упути патролу у саставу В.В. и Г.Г. у Улици војвођанској бр.417 где је пријављено обијање куће, чиме је учинио тешку повреду службене дужности-одбијање извршења или неизвршавање законитог службеног наређења старешине издатог током вршења или поводом вршења службеног задатка из члана 157. став 1. тачка 1. Закона о полицији. У закључку о покретању дисциплинског поступка је наведено да сагласно члану 5. став 2. Уредбе о дисциплинској одговорности у Министарству унутрашњих послова закључак ступа на правну снагу даном доношења. Даље из списка произлази да је наведени закључак од 18.02.2014. године према доставници у спису уручен тужиоцу дана 25.09.2014. године након чега је првостепени орган донео решење дана 03.02.2015. године, против кога је тужилац изјавио приговор који је усвојен решењем туженог органа ДК број ... од 27.01.2016. године и предмет враћен првостепеном органу на поновно одлучивање. У поновном поступку првостепени орган је донео овде првостепено решење дана 25.04.2016. године којим је утврђена дисциплинска одговорност тужиоца, због учињене тешке повреде службене дужности из члана 157. став 1. тачка 1. Закона о полицији -"одбијање извршења или неизвршавање законитог службеног наређења старешине издатог током вршења или поводом вршења службеног задатка" па му је за учињену тешку повреду службене дужности изречена дисциплинска мера: **НОВЧАНА КАЗНА У ИЗНОСУ ОД 20% ОД МЕСЕЧНЕ ПЛАТЕ ЗАПОСЛЕНОГ У ВРЕМЕНУ ОД ЈЕДНОГ МЕСЕЦА.** У образложењу решења од 25.04.2016. године је наведено да је пуномоћник тужиоца доставио поднесак првостепеном органу дана 29.03.2016. године у коме је предложио да се донесе решење о обустави дисциплинског поступка због наступања застарелости вођења поступка, јер је поступак покренут дана 18.02.2014. године тако да је застарелост наступила дана 18.02.2016. године. Оцењујући приговор застарелости првостепени орган је нашао да приговор није основан будући да је закључак од 18.02.2014. године тужиоцу уручен дана 25.09.2014. године те да сагласно члану 5. Уредбе о дисциплинској одговорности у Министарству унутрашњих послова и чл 163 б Закон о полицији до застарелости вођења дисциплинског поступка није дошло. Тужени орган је у поступку по приговору тужиоца исти одбио, с позивом на члан 230. став 1. Закона о општем управном поступку ("Сл.лист СРЈ" бр. 33/97 и 31/01 и "Сл.гласник РС" бр. 30/10) налазећи да је првостепено решење правилно и на закону засновано.

Одредбом члана 43. став 1. Закона о управним споровима, прописано је да када нађе да оспорени управни акт треба поништити, суд ће пресудом решити

управну ствар, ако природа ствари то дозвољава и ако утврђено чињенично стање пружа поуздан основ за то. Таква пресуда у свему замењује поништени акт (спор пуне јурисдикције).

Имајући у виду наведено, по налажењу Управног суда, стекли су се услови да суд, применом члана 43. став 1. Закона о управним споровима, поништи оспорено решење и донесе пресуду којом ће сам решити управну ствар.

Наиме, основано се, по оцени Управног суда, тужбом указује да је оспореним решењем повређен закон на штету тужиоца којим је одбијен приговор, иако је вођење дисциплинског поступка по мишљењу суда застарело у време доношења првостепеног решења.

Одредбом члана 163 б. Закона о полицији (“Сл.гласник РС” бр. 101/05...6/16) који је био на снази у време покретања дисциплинског поступка је прописано да вођење дисциплинског поступка за лаке повреде службене дужности застарева протеком једне године од покретања дисциплинског поступка, а за тешке повреде службене дужности - две године од покретања дисциплинског поступка.

Чланом 5. Уредбе о дисциплинској одговорности у Министарству унутрашњих послова (“Сл.гласник РС” бр. 8/06) је прописано да дисциплински старешина покреће дисциплински поступак писменим закључком (став 1.). Закључак се доставља запосленом. Против закључка запослени нема право приговора. (став 2.).

Имајући у виду наведено и цитиране прописе као и околност да је дисциплински поступак против тужиоца покренут дана 18.02.2014. године када је донет закључак о покретању дисциплинског поступка и да је у време доношења првостепеног решења, дана 25.04.2016. године, протекло више од две године од покретања дисциплинског поступка против тужиоца, Управни суд налази да је вођење дисциплинског поступка застарело у време доношења првостепеног решења. Како против закључка о покретању дисциплинског поступка запослени нема право на приговор, то по мишљењу овог суда дисциплински поступак је покренут даном доношења а не даном уручења наведеног закључка сагласно члану 5. став 2. наведене Уредбе а што је констатовано и у самом закључку о покретању дисциплинског поступка од 18.02.2014. године, где је наведено да закључак ступа на правну снагу даном доношења. С тога како је закључак од 18.02.2014. године ступио на снагу даном доношења, основано је тужилац указивао на наступање застарелости вођења дисциплинског поступка у свом поднеску од 29.03.2016. која је наступила дана 18.02.2016. године дакле пре доношења овде првостепеног решења од 25.04.2016. године. Сагласно изнетом, Управни суд налази да је тужени орган доносићи оспорено решење повредио закон на штету тужиоца, погрешним тумачењем прописа, с тим што суд указује туженом да о застарелости вођења дисциплинског поступка орган је дужан да води рачуна по службеној дужности а што је и став Врховног касационог суда изражен у пресуди Узп 365/2015 од 05.02.2016. године.

Решавајући ову управну ствар уместо туженог органа, Управни суд је

ценио наводе тужиоца изнети у приговору и нашао да су основани, са разлога претходно наведених при оцени законитости оспореног решења.

Наиме, тужилац је и у приговору против првостепеног решења од 25.04.2016. године истицао да је сагласно члану 163 б Закона о полицији дошло до застарелости вођења дисциплинског поступка дана 18.02.2016. године јер је од покретања истог (дана 18.02.2014. године) протекло две године а поступак није правоснажно окончан, то је суд, решавајући по приговору нашао да у конкретном случају, у време доношења првостепеног решења 25.04.2016. године нису били испуњени законски услови за вођење дисциплинског поступка против тужиоца због учињене теже повреде службене дужности, ближе описане у диспозитиву првостепеног решења, имајући у виду одредбу члана 163 б. Закона о полицији а у вези члана 5. наведене Уредбе, због чега је суд, одлучио као у ставу I диспозитива пресуде, тако што је дисциплински поступак против тужиоца обуставио применом одредбе члана 43. став 1. Закона о управним споровима, јер је нашао да није сврсисходно враћати предмет туженом органу на поновно одлучивање руководећи се начелом ефикасности и економичности вођења поступка.

Одлуку о трошковима поступка суд је донео на основу члана 66. и 67. Закона о управним споровима и члана 153. и 154. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС", бр. 72/11... 55/14), чија је сходна примена прописана одредбом члана 74. Закона о управним споровима, тако што је тужиоцу, с обзиром на успех у овом спору, применом Тарифног бр. 43. Тарифе о наградама и накнадама трошкова за рад адвоката ("Службени гласник РС", бр. 121/12), признао трошкове за састав тужбе у износу од 16.500,00 динара, па је одлучио као у ставу II диспозитива пресуде.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
Дана 28.02.2019. године, III-8 У. 12428/16

Записничар
Снежана Бјелановић, с.р.

Председник већа-судија
Јасминка Вукашиновић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

СР